

הסכרית

"מלכת הרומנים היא איטלקייה.
וקוראים לה פלישיה קינגסלי."
Il Messaggero

זו לא עיירה לרווקות

פלישיה קינגסלי

פלישיה קינגסלי

בו לא עיירה
לכוונתך

מאיטלקית: מונה גודאר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

פלישיה קינגסלי
זו לא עיירה לרווקות

Felicia Kingsley
NON È UN PAESE PER SINGLE

Non è un paese per single, Felicia Kingsley © 2022 Newton Compton Editori srl

This edition published in agreement with the
Proprietor through MalaTesta Literary Agency, Milan.
Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: ענבל כהן-זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2025

מסת"ב 978-965-7831-540 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

"הסופרת שמבטיחה לספק הנאה לקוראים."

רפובליקה

"קריאה מהנה מובטחת."

ELLE

"קריאה רומנטית."

קוריירה דלה סרה

"מאסטר של הומור"

F

"פלישיה קינגסלי ואגדת האהבה

מוגשת על מגש של כסף."

טו סטייל

"אין דבר יותר טוב מנישואים טובים
כדי להתניע את העסקים."
הוד מעלתה, המלכה האם אליזבת בוּוּס־לִיוֹן

"אני מקדישה מעט מאוד תשומת לב," אמרה גברת גרנט,
"למה שהצעירים אומרים על הנישואים. אם הם מביעים
התנגדות לכך, הרי זה רק בשל העובדה שהם עדיין לא מצאו
את האדם הנכון."
דוקטור גרנט צחק ומסר לעלמה קרופורד את איחוליו
לכבוד העובדה שהיא לא חשה כל סלידה כלפי הנישואים.
"הו, כמובן, ואני לא מתביישת בזה כלל. אני מאחלת
שכולם יתחתנו, כל עוד הם יכולים להתחתן כראוי. אני לא
אוהבת לראות אנשים מבוזבזים, כולם צריכים להתחתן ברגע
שהם יכולים לעשות זאת בצורה מועילה."

ג'יין אוסטן, מנספילד פארק

יצא לאור בשיתוף הוצאת ספרים בעלמא והוצאת אהבות 2017

שמעון 327

אליזה

אמונה אוניברסלית רווחת גורסת שגבר רווק צעיר שברשותו הון גדול חייב לחפש אישה.

אנחנו לא בהרטפורדשייר ועכשיו זה לא 1812: בלוודרה בחבל קיאנטי היא עיירה בת שלושת אלפים ומאתיים תושבים על הגבול בין הפרובינציה של פירנצה לפרובינציה של סיינה ואנחנו במאה ה-21.

או יותר נכון, כך מראה לוח השנה, אבל בשיחות עיירה מסוימות לא הייתם מנחשים שזאת המאה ה-21.

כמו השיחה שנערכה במאפייה, ההומה עקרות בית כמו בכל בוקר ושבה, בניגוד לרצונה, מצאה את עצמה אליזה בְּנִטִי מעורבת.

”מתי הוא מגיע?” שואלת פיורלה את ג’לילולה.
”בן כמה הוא?” מצטרפת וילזה.

”אני חייבת לספר את זה מייד לשרה שלי!” קוראת אנג’לה ויוצאת בריצה שכמעט מפילה אותי ואת אימי. ”הו, סליחה, לא ראיתי אתכן.”
”בוקר טוב, פייטרו, אתה יכול לתת לי בבקשה שתי כיכרות לחם כמו בכל בוקר.” מבקשת אימא שלי מהאופה, שמתבונן בשעשוע בכל הפטופוטים. ”ומי זה שמגיע? הכומר החדש?” גם היא לא נופלת מהאחרות, ואם יש חדשות כלשהן, היא מייד רוצה לדעת.
בשביל עיירה קטנה שלא קורה בה כלום אף פעם, גם זה יכול להיות אירוע שעליו אפשר לדבר במשך ימים.

”איזה כומר! מאז שהכומר האחרון נפל שדוד לרגליה של האחיינית של קתרונה, הארכידיוקסיה נזהרת היטב ודואגת לא לשלוח לנו כומר

מתחת לגיל חמישים. הבא בתור שיקבל את הכנסייה, יותר מבת זוג, יודקק למטפלת."

בבלוודרה אף גבר רווק אינו מחוץ לתחום, אפילו לא אלה הלובשים את גלימת הכמורה. כאן הבחירה מצטמצמת לקומץ רווקים מתחת לגיל הפנסיה, שום דבר לא קדוש, אימהות, סבתות, דורות ובנות פיתחו להן רדאר מדויק לאיתור בעל פוטנציאלי בטווח של קילומטרים. ואני לא יוצאת מהכלל.

דון מרציו, שזה עתה סיים את לימודי הסמינר, החזיק מעמד ארבעה חודשים: גרטה, האחיינית של קתרינה, חיזרה אחריו בכל הכוח בעזרת פפרדלה ברוטב חזיר ובסוף התחתנה איתו.

"אז מי זה? אחד חשוב?" שואלת אימא, בסקרנות. לעזאזל איתי שאמרתי לה שאביא לה את הקניות הביתה על הווספה.

"מה זאת אומרת?" קופצת ויולה, "רווקא את לא יודעת? ג'אני הנוטריון, נסע כדי לזמן את האחייני של ריקזולי, שעתיד לרשת את האחוזות!"

אה. לכן הם ציפו שאנחנו נדע משהו: אנחנו גרים ועובדים באחוזה, לָה ג'וג'וּלָה. הרוזן אומברטו ריקזולי הלך לעולמו לפני חודש, בעקבות התקף לב שגזל אותו מחיי הבטלה הקשים שלו בגיל חמישים ושש, ואנחנו עובדי משק הבית ממתינים להנחיות מהיורשים, שעדיין לא הראו את פניהם.

"לא ידעתי כלום," עונה אימא שלי, ברוגז. "הוא נסע לבית ריקזולי בפוג'ו א קאיאנו?"

לרוזן אומברטו לא היו ילדים, לכן ג'אני מנסה לאתר את בני משפחתו הקרובים ביותר. טוסקנה מלאה באנשים ששמם ריקזולי-גוצ'ארדי, באשר למבחר היורשים, יש אינסוף.

"גיסתי גרה בפוג'ו והיא לא אמרה לי כלום. אולי הוא נסע לאלה שגרים בפונטה-סייבה," מציעה ג'וליולה.

"יש המון ריקזולי גם בפזיה." אומרת פיורלה.

"עדיף גופת מת בבית מאשר פיזאי בפתח!" קורא דוצ'ו, הרוקח, הוא שומט את האופניים על המדרכה ונכנס למאפייה. "בוקר טוב גבירותיי? על מה אתן מדברות? מי האומלל שמגיע מפזיה?"

"האחיין של ריקזולי, שאמור לרשת את לה ג'וג'ולה, רק לא יודעים איזה מהם." מסביר פייטרו.

"אה, איזה פיזה ואיזה פיזה!" אומר דוצ'ו, "אני יודע: פרנדה אמרה לי, השכנה של ג'אני, כשהיא באה לקחת את המשחה ליבלות." יכולתי להתערב שדוצ'ו יודע על זה, כי לרוקח כולם מספרים הכול. אבל הכול.

"מי זה? מי זה?" צווחות בהשתוקקות כמקהלה אחת כל האימהות הציידות.

דוצ'ו, זחוח מתשומת הלב, מתנשא בהתרברבות בחלוקו הלבן. "זה האחיין של לנפראנקו ריקזולי הזקן, זה שבלונדון." לנפראנקו היה אביו של אומברטו, שהיה בעל האחוזה לפניו. "הבן של האחיינית שלו אלנה!"

אישורו של דוצ'ו מפתיע אותי עד שאני נרתעת לאחור. "אתה מתכוון לקרלטו?" למעשה קוראים לו צ'ארלס: אימא שלו, אלנה ריקזולי, התחתנה עם סוחר בדים אנגלי, ריצ'רד בינגלי, והוא ואחותו התאומה נהגו לבוא לבלות את עונת הקיץ באחוזה של דורם. "בהחלט!" מאשר דוצ'ו, "ג'אני עזב אתמול בערב בטיסה מפירנצה."

אני עומדת להושיט את ידי כדי לקחת את השקיות עם הלחם אבל אני מותקפת על ידי המון הסנדקיות העליזות של חבל קיאנטי. "את מכירה אותו? הוא יפה?" שואלת אותי ג'יליולה.

"הוא עשיר?" זאת דאגתה של פיורלה.

"הוא רווק?" אנג'לה, שהלכה לפני זמן קצר, שוב הופיעה בפתח, משתוקקת לקבל פרטים. אמרתי לכם שהנשים של בלוודרה מפעילות את הרדאר, כשמדובר בגברים.

"למעשה, לא היינו בקשר כבר שנים," אני מתנערת מייד מהצרה. "שאלה הכנסתי את עצמי."

"נקווה רק שהוא לא גיי, אחרת אתן עלמותיי תישארו מורעבות," מתלוצצים פייטרו ודוצ'ו.

"אם הוא הומו הוא יכול מצידי להישאר בלונדון," פוסקת ויולה. "אין לנו זמן לבזבז כאן."

למיטב זיכרוני, קרלו לא היה בכלל הומו. לפחות, לא לפני חמש-עשרה שנה.

"מריאנה, ג'לילה מושכת את אימא שלי בשרוולה. "את מוכנה לעשות לנו טובה? תודיעי לנו כשהוא מגיע?"

"להודיע לכן?" היא מעמידה פנים שהיא לא מבינה, אבל היא יודעת בדיוק מה הן רוצות. "למה?"

"כדי שנוכל לבוא ללה ג'וג'ולה בתירוך כלשהו ולפגוש אותו!"

"איזה רעיון יפה" אומרת פיורלה, "ככה פאולה שלי תכין לו קנטוצ'י". הקנטוצ'י המפורסמים של פאולה, הידועים יותר בשם בטון מזוין.

"אני אכין לו בונגו." אומרת אנג'לה.

והינה הן נכנסו לזה, "בואו נתקוף אותו דרך הגרון ובלוטות הטעם!" אבל יותר במובן שמעיד על כך שאם הוא לא יזמין את הבנות שלהן לצאת, הוא עלול למות מחנק.

"הו, איזה רעיונות. אנחנו צריכות לעבוד, אין לנו זמן לשטויות כאלה..." היא משיבה בהתגוננות. אם אני מכירה אותה טוב, אין לה שום רצון לחלוק איתן מידע יקר כזה.

"די, קדימה, אליזה, תגידי לאימא שלך לעשות לנו את הטובה הזאת. מריאנה, אל תהיי אגואיסטית!" מתעקשת ויולה.

"אני אשכנע אותה," אני משקרת כדי להיפטר מהן, כשאני יודעת היטב שהן לא ייתנו לי לצאת מכאן עד שישמעו "כן".

"כל הכבוד."

כשאנחנו יוצאות, אימא משלבת את זרועה בזרועי, ולוחשת באוזני בהרהור, "אל תנסי אפילו להגיד כלום לאלה. אנחנו חייבות ללכת מייד הביתה ולנקות הכול, גם מאחורי כל הרהיטים, ולארגן את החדר הגדול, להכין שתי עוגות, לא, עדיף שלוש, אנחנו חייבות להודיע לג'אדה, היא חייבת לסדר את השיער... ושמלת התחרה שלה, זאת שמבליטה לה את העיניים, צריך לגהץ אותה! וגם את, אליזה, תתחילי לעשות משהו, תתלבשי קצת יותר יפה, לשם שינוי..."

"אימא, בבקשה, אל תתחילי גם את..." אני נאנחת.

לבסוף כשכף רגלנו מחוץ לחנות, פיורלה מתקרבת אליי ומושיטה

לעברי שטר מגולגל של עשרה אירו, בערמומיות נונשלנטית. "בואי נקבע שקודם כול, את מספרת לי," היא הולכת לדרכה כשהיא קורצת לעברי כשותפה לדבר עבירה. לא. אני לא יכולה לסבול יותר. הזיות החתונה האלה, הן לא בשבילי.

אני עולה על ווספה ה"ראלי" התכולה שלי בלי אפילו לסגור את הקסדה ומתניעה בכל הכוח. ענן עשן אפור נפלט מהאגוז ומדיף באוויר ריח צחנה של שמן שרוף, וגורף קריאות "הגיע הזמן לתקן את זה, לעזאזל!" מהזקנים הישובים מחוץ לבית הקפה של מריו ואימא שלי שעומדת על סף המאפייה וצורחת: "לכל הרוחות, שכחת את הלחם!"

אבל אני אפילו לא מנסה לעשות רוורס ולחזור על עקבותיי לקחת אותו.

מייקל

"אני מקווה שזה חשוב אם הרצת אותי לפה מהמשרד כאילו זה מקרה חירום לאומי," זו ברכת השלום שלי לצ'ארלס, החבר הכי טוב שלי, כשאני מצטרף אליו במכון הכושר על מכשיר ההליכה.
"זה יום שבת, לכל הרוחות, אתה מוכן להירגע?"
"אה, היום יום שבת?" אני שואל, המום.

"אתה כל כך גמור מהעבודה שאתה אפילו לא יודע איזה יום היום."

ואכן, הייתי משוכנע שהיום יום שישי. בגלל זה פני, העוזרת שלי הייתה כל כך עצבנית הבוקר, כשהוצאתי אותה מהמיטה בשבע בבוקר עם מטח של הודעות דחופות.

"הייתי צריך לקבל לקוח חדש והוא היה פנוי רק הבוקר." זאת האמת למחצה שלי. חיזרתי אחרי ארנסט האווישם במשך חודשים ואתמול הוא הפקיד רשמית בידי סקסטון ודארסי את ניהול תיק ההשקעות העשיר שלו. הבוקר הצלחתי לקדם את העבודה על אף סקסטון, השותף שלי והסנדק שלי אסר עליי להיות במשרד אחרי תשע בערב. ובסופי שבוע. ובימי החגים...

"בעיית התלות שלך בעבודה לא מעניינת אותי היום. יש לי חדשות."

"אה, כן?" הטון הנלהב שלו מפתיע אותי. צ'ארלס הוא איש של הרגלים, הוא לא אוהב שהתוכניות שלו משתבשות ובגלל זה הוא שונא חדשות. אין לו חדשות אמיתיות מאז שהסירו לו את הפוליפים בכיתה ח'.

"אתה זוכר את הדוד שלי לאנפרנקו, זה עם הווילה בטוסקנה?"

"בטח, ברור." ההורים של צ'ארלס היו האפוטרופוסים החוקיים שלי ושל אחי כשההורים שלנו מתו, לפני עשרים ותשע שנה, ג'ורג' ואני חיינו עם משפחת בינגלי עד שהגענו לכגורת. אימא של צ'ארלס היא מפירנצה, ובבית דיברנו איטלקית רהוטה, הלכנו לבית ספר דו-לשוני ובילינו את כל הקיצים באיטליה בוויילה של הרוד הזקן.

"הבן שלו מת ללא יורשים," הוא מסביר לי, "אז האחוזה ממתינה לי ולאחותי."

"באמת?!"

"אתמול הגיע הנוטריון מבלוודרה כדי למסור לי את כל מסמכי הירושה לעיון."

"ואתה תסכים?"

צ'ארלס מושך בכתפיו. הינה עוד דבר שהוא לא אוהב ועושה באי-רצון, קבלת החלטות. "אני לא יודע," זאת התשובה הצפויה.

אני מוכן להתערב על יד ימיני שעכשיו הוא ישאל אותי, "אילו היית במקומי, מה היית עושה?" שלוש... שתיים... אחת... "אילו היית במקומי, מה היית עושה?"

אני לא מגיד עתידות, אני פשוט מכיר אותו כמו שאני מכיר את כף היד שלי. "הייתי מוכן להתערב שתעביר את הכדור אליי, בינגלי-בוגלי."

"אל תקרא לי ככה, אנחנו כבר לא בבית ספר."

בינגלי-בוגלי, בינגלי ההססן, היה הכינוי שהעניק לו המורה לחינוך גופני כי בכל פעם שהיה צריך לקפוץ, לרוץ, לטפס או לזנק, הוא תמיד היה האחרון בתור.

"איך אני יכול לדעת?! בוודאי תעשה את השיקולים שלך, לא?" אני מוחה.

לאחר שהוצמד עם הגב לקיר, ידידי נושף אנחה, "זה יהיה נכס יפה, ויש לי הרבה זיכרונות מאושרים משם, הבעיה היא שאני לא אדע מה לעשות בו. עכשיו שאבא שלי יצא לגמלאות, אני מייצג את החברה, היום אני כאן, מחר אני בניו יורק, או לוס אנג'לס... אני אשלם הרבה מיסים תמורת מקום שלא יהיה זמן אפילו לנסוע אליו." צ'ארלס

עוצר את מכשיר ההליכה ומניח את ידו הימנית על מותנו. "כואב לי בצד. בוא נעבור למכשירים?"

העובדה שלא אמרתי לו מה דעתי יכולה להיות אחת הסיבות האפשריות לכאב שהוא חש בצד. אנחנו מתמקמים על הספסלים הנמוכים כדי להרים את המוטות בקצב מתואם.

"אמרתי לנוטריון שאחשוב על זה. במקרה שאסרב אני חייב למסור כתב ויתור רשמי," הוא אומר לי בהפסקה בין הסטים.

"ומי יקבל את הנכס?" אני שואל.

"בני הדודים מדרגה שש-עשרה מפונטה-סייבה, שאני חושב שיהיו יותר מעוניינים ממני."

"יותר ממני, זה בטוח," מתערב קול נוסף של אישה.

אני מרים את מבטי מתנוחת השכיבה בה אני נמצא, אני רואה את קרולין, אחותו התאומה של צ'ארלס, נישאת מעלינו.

"היי, קרול," מברך אותה אחיה, בין נשיפה לנשיפה. "שאלתי לדעתו של מייקל בקשר לאחוזה בטוסקנה."

"יופי, כל הכבוד." היא עונה. היא מתירה את הצמה, ומפזרת את שערה הארוך והנחושת על כתפיה. "מייקל, תשכנע אותו לרדת מזה."

"צ'ארלס, רד מזה." אני חוזר כמו תוכי.

"אני לא מצליחה לדמיין משהו משעמם יותר מאזור הכפר." היא ממשיכה. "אם זאת הייתה עליית גג בניס, המשקיפה לפרומנד דז אנגלס! יש שם קזינו, חיי חברה תוססים ועם האקלים היס-תיכוני נוכל לנצל אותה כל השנה. אתה לא חושב, מייקל?" היא שואלת אותי שוב.

"אני מעדיף את ספרד," אני משיב בין הרמה להרמה.

"ברור!" היא אומרת. "יש יותר מדי צרפתים בצרפת והם גם חייבים לשים חמאה בכל מקום. ספרד היא הריבירה הצרפתית החדשה: בנלמדנה, מרבייה, אסטפונה. מושלמת לביילוי של ימי הקיץ על הים." "אני הייתי מעדיף לראות את פנים הארץ," אני עונה ומזדקף לישיבה, ומוחה את הזיעה.

"הו, אהם... כן... פנים הארץ." היא מהנהנת. "אלוהים, מייקל,

המוט הזה ממש כבד, יש לך כוח לא נורמלי אם אתה מצליח להרים אותו!!"

"זה בסך הכול ארבעים קילו, אותו המשקל שצ'ארלס מרים," אני מציין.

"כן, אבל הוא לא מתאמן כמוך."

"יש לנו בדיוק אותה תוכנית," אני עונה.

"אני מודה לך מאוד על ההערכה כלפיי, קרול," אומר צ'ארלס. "גם את נראית מותשת מאוד מהאימון שלך... אה, לא! הרגע יצאת מהספא, אם לשפוט לפי החלוק שלך." "עשיתי קודם כושר במים."

"אה, ממש מעייף, נכון."

לצ'ארלס וקרוליין יש יחסי אהבה־שנאה. יותר שנאה מאשר אהבה. "היי, צ'ארלס! היי, מייקל," מברכת אותנו לשלום אחת המדריכות, ונעצרת לדיננו.

"היי, זואי." הטון הגס של קרוליין מעיד על כך שהיא לא אהבה את זה שהתעלמה ממנה.

"הו, קארי, לא ראיתי אותך." אומרת זואי. מי שמדבר בגסות, נענה בגסות. "ביום שישי הבא אנחנו מארגנים שיעור יוגה תחת כיפת השמיים, ואחריו מסאג' מרגיע בשמן חמים, ואז פינגר־בופה טבעוני ומבחר חליטות," היא אומרת ומושיטה לצ'ארלס ולי עלון. "אתם באים?"

"ולי כלום?" שואלת אותה קרוליין.

"נגמרו ההזמנות." משיבה זואי בחיוך חושף שיניים. "יש מקומות מוגבלים בטרסה."

"איזו מקריות."

"מעניין מאוד," משיב צ'ארלס.

"מעניין." אני מחקה אותו. אני לא אוהב להיות גס־רוח, אבל זה לא מסוג הערכים שאני אוהב. "אבל כבר יש לי תוכניות."

"חבל," זואי נראית מאוכזבת. "אתה לא יכול לדחות אותם?"

אי אפשר לדחות משהו שלא קיים. "ארוחת ערב מטעם העבודה." פניה של זואי אורות ואני מבין שתקעתי גול עצמי. "ביום שישי

בערב?! איזה לחץ, אתה יודע מה אתה צריך כדי להירגע? יוגה חמה." היא רוכנת מטה לעברי כדי לרשום משהו על ההזמנה שנתנה לי, כשהיא מציגה את החזה שלה הלחוך בתוך החולצה. "אני עושה גם שיעורים פרטיים, זה המספר שלי. תתקשר אליי מתי שתמצא." היא נפרדת מכולנו לשלום ולפני שהיא הולכת היא קורצת לעברי. "איזו חצופה", אומרת קרוליין. "אני לא סובלת בחורות כמוה." "מה זאת אומרת, בחורות כמוה?" שואל אותה צ'ארלס. לפעמים אני שואל את עצמי אם הוא באמת תמים או שהוא עושה בכוונה. "גסות", עונה אחותו. "אלוהים, מייקל! טוב שהיא לא קפצה עליך. וגם איך היא מתלבשת! אני מוכנה להתערב שמתחת למכנסונים המיקרוסקופיים האלה היא לא לובשת אפילו תחתונים." "את רוצה שאני אלך לוודא?" אני לא מצליח להתאפק. "מייקל!" קרוליין מסתכלת עליי מזועזעת. "אל תגיד לי שהיא הטיפוס שלך?!"

צ'ארלס מגחך בשיניים חשוקות. "למייקל יש הרבה מאוד טיפוסים."

"אתם יודעים מה? אתם משעממים אותי, ערב טוב," היא ממלמלת כשהיא מתכוונת ללכת.

"קחי," אני מושיט לה את ההזמנה של זואי. "אם זה חשוב לך, את יכולה לקבל את ההזמנה שלי."

היא לוקחת אותה מידי בגסות והולכת לדרכה, ואחרי כמה צעדים היא משליכה את הפיסות הקרועות לפח האשפה.

"אחותך עדיין הולכת לטיפול שליטה בכעסים?" אני שואל את צ'ארלס.

"היא אף פעם לא התחילה אותו."

"לכן אני לא רואה שום שיפור."

אנחנו עוברים מכשיר וממשיכים בתרגילים שלנו לכתפיים וגב. "בכל מקרה, זואי חמודה, אתה יכול להזמין אותה לארוחת ערב, מייקל."

אלוהים! "צ'ארלס, אתה אחרון הרומנטיקנים. מה שזואי רוצה זה לא ארוחת ערב."

"אולי מתאבן וכוס יין יכולים לספק אותה, קודם." הוא מדגיש.
"הו, סליחה, נכון שאתה לא אוהב חיזורים, משחק מקדים וכל מה שיכול להידמות לדייט בהתחלה של קשר."
"קשר לא נמצא בסדר העדיפויות שלי."
"הו, אז בגלל זה אתה יוצא עם שתי נשים שונות במקביל?" הוא עוקץ אותי. "שיילה ו... דניס?"

"דניאל." אני מתקן אותו. "עיניים כחולות, ולב לאף אחת." זה המוטו שלי ועד כה זה עובד פלאים. שיילה היא מעסה בספא במאידה ואלה, מתוקה ושירותית, עם משמרות מגוחכות שמונעות ממנה לקיים חיי חברה, אני הולך אליה כשאני רוצה לקבל קצת ליטופים. דניאל, טייסת משנה בבריטיש איירוויז, שאותה אני פוגש ביומיים החופשיים שלה בשבוע, למעשה ארבעים ושמונה שעות של סקס כמעט ללא הפסקה. עם אף אחת מהן מעולם לא יצאתי מחוץ לדלת הדירה שלהן. בבית שלי, לעומת זאת, כף רגלה של אף אחת לא דרכה מעולם. ובכלל, גם לא בחיים הפרטיים שלי.

"אני לעומת זאת מתחיל להרגיש מוכן למשפט המפורסם 'עד שהמוות יפריד ביננו'."

אני כמעט שומט את המוט עם המשקולת מיד. "מה?"
"הבנת טוב מאוד, להתחתן, להביא לעולם ילדים..."
"לברדור, תוכנית פנסיונית מקיפה ומכונית וולוו," אני צוחק עליו.
"בחייך!"

"יום אחד גם אתה תתעורר עם התחושה הזאת, ואז, אני זה שאצחק עליך, מייקל!"

"אני לא סובלני ליחסים עם אדם שלא יכול לעמוד מולי. אני לא רוצה להעביר את כל החיים שלי עם אישה שמעריצה אותי מהבוקר עד הערב כדי למצוא חן בעיניי, והופכת אותי לציר המרכזי שסביבו סובבים החיים שלה. אם זה צריך להיות לנצח, אני רוצה שזה יהיה עם מישהי שלא מפחדת להתחיל ויכוח, שבמקום תמיד להגיד שאני צודק מראש, שיהיה לה חשק לריב כדי להגן על נקודת המבט שלה. אחת שתעשה לי חשק להתעורר בכל בוקר כדי לגלות מה היא תגיד לי היום."

"אתה לא תחזיק מעמד אפילו שבוע עם אחת כזאת." צ'ארלס מסתכל עליי בספקנות. "גאוותן כמוך, אתה בחיים לא תעשה את הצעד הראשון כדי להשלים אחרי מריבה, ואתם תיפרדו עוד לפני שתתחילו לצאת יחד."

"זה עדיף על החרדה שתקפה אותך, מסוג: 'כל החברים שלי מהאוניברסיטה כבר מתחתנים ועושים ילדים, ואני עדיין אוכל רק את הלبن של הלחם?'"

"סבסטיאן, דיוק ואשפורד נראים לי מאושרים למדי בחיי הנישואים שלהם. גם הארינג עומד להתחתן! ובכל מקרה זה לא שולל את העובדה שאני מרגיש מוכן."

"אם זה ישמח אותך," אני חותך את הדיון. "מה לדעתך עלה בגורלם של כל הנערים שבילינו איתם את הקיצים בטוסקנה?" הוא שואל אותי פתאום.
"למה?"

"סתם, הם פחות או יותר בגיל שלי, הייתי רוצה לדעת מה עלה בגורלם, ג'אדה למשל."

הינה, לזה הוא חתר. בול פגיעה לצ'ארלס. "אם הגעת לנקודה שאתה נכנס לסרטים בגלל אהבת הילדות שלך, אתה באמת נואש." "לא נכנסתי לשום סרט, רק נזכרתי בקיצים שבילינו בחבל קיאנטי וגם בה. זה הכול." חוץ מארבעתנו, היו באחוזה גם ילדי העובדים של הרוזן והיינו צבא של פרחים.

"אני לא אאמין לך גם אם תישבע בחיים שלך." "אבל למרות הציניות שלך, אתה חייב להודות שתמיד נהנינו שם. אתה זוכר את אליזה, אחותה הצעירה?"
קליק.

צ'ארלס מעורר אצלי זיכרון. "אליזה!" אני קורא בהתלהבות מוגזמת מהדרוש.

היא ואני היינו שותפים בכל תוכנית מקיאולית ערמומית, כמו אפונה וגזר, כמו החתול והשועל. בלילה היינו הולכים לאחוזה של השכן לגנוב אבטיחים, היינו מתקלחים כשאנחנו רצים מתחת לזרם הממטרות במטע, משחקים בוטרינרים עם התרנגולות והארנבות

של האחוזה, פותחים קיוסקים למכירת עוגות לחות מבוץ, משחקים במחבואים באסם. היינו בסנכרון מושלם, כשאחד מאיתנו חשב על משהו, השני כבר אמר אותו ולהפך...
"מייקל? מייקל?!" קורא לי צ'ארלס.

"מה?"

"אתה חולם? אתה תקוע שם כבר חמש דקות."

"מי, אני?"

"אתה רואה עוד מייקל פה?"

"אה, אממ... לא, " לעזאזל, כן, המחשבות שלי נדרו. "נחתי קצת.

"למה?"

"לדעתך, מה אני צריך לעשות בסופו של דבר? להסכים או לוותר?"

להסכים או לוותר? ברגע זה, החלטה שעד לפני חמש דקות נראתה

לי ברורה כשמש מתחילה להתערפל עכשיו. "אני... לא יודע."

ספר אליזה

הערכים באחוזת לה ג'וג'ולה* זהים זה לזה. אימא שלי מסדרת את המטבח, מבריקה אפילו את סירי הנחושת התלויים מקורות התקרה, ודונטלה, עוזרת הבית, לוגמת את חליטת היסמין שלה המדוללת ברום. יש לה כאב גרון, או כך לפחות היא אומרת. "מיתרי הקול שלי עדינים. הייתי פעם מצו סופרן. סיפרתי לכם ששרתי באופרה של פריז?" כן, לפחות עשרים פעם. לצידה, עומדת אחותי הגדולה, ג'אדה. היא הקוסמטיקאית-ספרית-מניקוריסטית-פדיקוריסטית של בלוודרה, וכרגע היא עסוקה בציפורניים של דונטלה. לינדה, הקטנה של הבית, יושבת בראש השולחן הארוך מעץ אלון ועושה את שיעורי הבית של החופש. שיעורי בית שהיא נתנה לעצמה כי לעומת הילדים בני גילה שמחכים עד לימים האחרונים, היא באמצע אוגוסט כבר סיימה את השיעורים שהמורים חילקו להם. אנחנו מסתכלות עליה בתדהמה בזמן שהיא מתמודדת עם ההטיות בלטינית, רוזה-רוזאה-רוזאה, מספר הלטינית שממנו היא לומדת לבד, כדי להשיג כמה נקודות לשנה הבאה, כשתלך לתיכון. בת השלוש-עשרה היחידה שעושה פרצוף כשהלימודים נגמרים ביוני.

אני אחראית על החשבונות של היקב. דונטלה ואימי אחראיות לניהול החללים הפנימיים, אני לחללים החיצוניים, ועם הבציר המתקרב, הראש שלי שקוע רק בזה: זמני הקטיפה, הבשלת הענבים,

* ג'וג'ולה – עצי שיזף.

רמת ההבשלה, בקבוק היין. אני בודקת את תחזית מזג האוויר לשבועות הקרובים, מוודאת את שיעורי הלחות, נתוני המינרלים של האדמה, תחזיות הטמפרטורה ביום ובלילה.

עכשיו כשהימים מתחילים להיות יותר ויותר עמוסים, אני מגיעה לערב מותשת והעיניים שלי נעצמות מול המחשב שאותו אני אוחת בחיקי. הכורסה הזאת כל כך נוחה...

"את נרדמת, מתוקה?" קוראת לי דונטלה בטון מלא החיבה שלה. היא תמיד פונה אליי בכינויים כמו "מתוקה", "יקירה" או "כוכב" כי היא אומרת שזה מהיר יותר.

"מה? לא, בכלל לא." אני אומרת וניעורה ממחשבותיי.

"בהית במחשב עם המסך חשוך", אומרת לי לינדה, שממנה אי אפשר להסתיר כלום, על אף שהיא לא הסירה את עיניה מהספרים.

"אני רק קצת מטושטשת מהשמש..." אני מתעסקת עם אצבעותיי, ומענה את עור ציפורניי. אני שונאת שרואים שאני עייפה. זה תמיד משהו שאימא שלי מנצלת כדי להגיד לי כמה העבודה שלי שוחקת, שאני צריכה להקדיש את זמני למשהו פחות מעייף, שזאת לא עבודה לנשים...

"שאעשה לך מניקור?" שואלת אותי אחותי.

"אני לא צריכה, תודה." אני משיבה.

"את לא צריכה?!" היא לא חושבת כמוני. "תראי את הציפורניים האלה! את עדיין כוססת אותן?" היא שואלת בטון רציני.

"הפסקתי." אני משקרת. למען האמת, אני מנסה, אבל קשה להיפטר מהרגלים ישנים.

"אולי נמרח לך לק ג'ל יפה? איזה את מעדיפה?" היא שואלת אותי ומנופפת בשני בקבוקונים מתחת לאפי. "את יכולה לבחור בין כחול לונדון בלילה וכחול פטרול על התמזה." לג'אדה יש אובססיה קטנטנה ללונדון. כשהיא הייתה בת תשע-עשרה, במקום לנסוע ברכבת לרוזיניאנו שם הייתה צריכה לעבוד באכסניה, היא נסעה בהיחבא דווקא ללונדון, שם היא למדה קורס קוסמטיקאיות, עליו שילמה בכסף שהרוויחה במאמץ רב כפועלת, בבציר, בדיוק פה בלה ג'וג'ולה.

"לא זה ולא זה, ג'אדה. למה צריך את זה בכלל? אני צריכה ללכת לכרם, לא לתצוגת אופנה." טיעון מוצק, הטיעון שלי.
 "לק זה לא משהו שצריך," היא נעמדת מולי, ומעסה את צווארי וכתפיי. "זאת דרך להקדיש זמן לעצמנו ולהירגע."
 "בינתיים מה דעתך לסיים את יד שמאל שלי, יקירתי?" קוראת לה דונטלה.

"אבל סיימתי." מוחה ג'אדה.
 "אבל היא שונה מיד ימין."

"ציפורניים א-סימטריות הן הטרנד האחרון בסוהו." דונטלה מזועזעת. "אולי במרכזים לבריאות הנפש בסוהו, את מתכוונת."

ג'אדה מרימה את עיניה לשמיים, ורוטנת. "אי אפשר לרצות אותך, את." היא אומרת ומצביעה עליי, "את מזניחה את עצמך." ושוב פונה אל דונטלה, "תמיד היית חמוצה. עכשיו אני אסדר את שתיכן. אני אפתח לכן פרופיל ב'מאץ' מי," היא מכריזה ומניפה באוויר את הטלפון הנייד שלה. "רק תנו לי למצוא נקודה, במבצר הזה, שיש בו קליטה." היא ממלמלת ומשוטטת במטבח עם הטלפון באוויר.

ג'אדה אובססיבית למאץ' מי, אפליקציית היכרויות: היא מבלה את סופי השבוע בשיטוט מלוניג'אנה ועד המארמה כדי למצוא את ההתאמה הזוגית שלה. היא יוצאת לציד, לא של סתם טבעת, אלא של אהבה אמיתית ענקית.

הבעיה שהיא מחפשת אהבה אבל מוצאת רק גרוטאות, כי הדרישה היחידה שמעניינת אותה היא שהגברים לא יהיו מבלוודרה.
 "הינה! מאחורי המקרר, יש קליטה! היי. יש לי שלוש התאמות!" היא קוראת, ועוברת על ההתראות. "לורנצו מצ'צ'ינה... יאקופו מפיוזה..."

"בשם האלוהים!" קוראת אימא.

"אה, הוא נראה חמוד, סְמוֹנֶה מוויארג'ו. חבל שתמונת הפרופיל קצת מטושטשת. עכשיו אני אבקש ממנו תמונה יותר טובה בצ'אט. אני לא הולכת לוויארג'ו על עיוור."

"כמו זה מסן מקאריו אין פיאנו," אני מזכירה לה. הבחור המדובר

שלח לה תמונה של דוגמן שהוריד מגוגל ומאז ג'אדה לא נופלת שוב בפח.

"גררדו המנוול", היא רוטנת, "אה! הוא כבר ענה לי!"
 "תני לראות", מורה לה דונטלה, שדעותיה על היקום הגברי קיצוניות למדי. אף אחד לא מגיע לרמה של הסטנדרטים שלה.
 ג'אדה משתעלת במבוכה מעושה. "זאת לא בדיוק תמונה של הפנים".

"תני לראות!" אנחנו קוראות במקהלה, דונטלה, אימא ואני.
 אנחנו מתקבצות סביב ג'אדה, המומות ונדהמות.
 "מה זה? עמוד חשמל?" אומרת דונטלה.
 "זה מגיע עם הרדמה, נכון?" אני מוסיפה.
 "זה לא של בן אדם בכלל", אומרת אימא, "זה של סוס."
 "מה?" שואלת לינדה, ומרימה את ראשה מהספרים שלה.
 "כלום", אנחנו משיבות לה ארבעתנו, במקהלה.
 "אני יכולה לראות גם?" היא מתעקשת.
 "הו, כבר מאוחר." אני קוראת, "לינדה, הגיע הזמן לעלות לישון."
 אבל השעה רק תשע, היא מוחה.
 "כן, אבל איפשהו, בעולם, כבר מאוחר מאוד." אני עונה.
 אבל היא לא מוותרת. "אבל חופש."
 "וככה, בעוד שלושה שבועות כשיתחילו הלימודים, כבר תתרגלי."
 אני ניגשת אליה ונותנת לה נשיקה על הראש. "תכף אבוא לתת לך נשיקת לילה טוב, טוב, דובונת?"
 "אוף איתך, אימא", היא ממלמלת. "אל תקראי לי דובונת! זה כינוי של ילדים!"

כן, "אימא." זאת אני. דובונת הוא כינוי החיבה שבו אני קוראת לה מאז ומעולם בגלל דובי הפרווה המרוט שיש לה מאז הייתה קטנה ושאותו היא לא עוזבת לעולם.

לינדה רוטנת, אוספת את הספרים שלה, יוצאת מהסלון ופונה לעבר החדר. אני כבר יודעת שהשיחה הולכת להיעשות פיקנטית, וגם אם היא בת שלוש-עשרה, אני רוצה להגן על התמימות שלה עוד קצת.

"די, אליזה, יכולת להשאיר אותה כאן, "גוערת בי ג'אדה, "בין כה, היא תראה אחד כזה במוקדם או במאוחר."

"כזה גדול אני מקווה שהיא לא תראה לעולם, זה יכול להרוס אותך לכל החיים. ובכל מקרה לא לפני גיל שמונה-עשרה."

"כן, את דורשת חובת התנזרות עד שתהיה בוגרת?" קופצת אימא שלי.

"בוודאי, אימא!" אני עונה, "תסתכלי עליי, אם הייתה לי חובה כזאת, לא הייתי מביאה לעולם את לינדה בגיל שבע-עשרה."

דונטלה מושכת בכתפיה. "בין כה היא כזאת ביישנית שגם אם היא תראה אחד, היא תברח."

"אני מאוד מקווה," אני אומרת, "תגדי, מה ענית לסוס הזועם מהמערב?" אני שואלת את ג'אדה, כדי להחליף נושא.

"איפה ומתי נתראה," היא אומרת ומקישה על המסך.

"אבל הוא לא שלח לך תמונה של הפנים!" מוחה דונטלה.

"הפעם החלטתי לתת בו אמון."

"אמון? קוראים לזה אמון, עכשיו?" אני עוקצת אותה.

"אחד יותר קרוב מוויארג'ו, לא מצאת? את תמיד מוצאת אותם בסוף העולם, הגברים האלה." אומרת אימא.

"ואיפה אני אמורה לחפש אותם? כאן?" נימת קולה של ג'אדה נחרדת. "הרווקים הכי נחשקים הם הבן של קולי, זה מחברת הקבורה, והבן של צ'קארלי, בעל הביובית."

"גם בימי משבר שחורים, אנשים בחיים לא מפסיקים למות, או לחרוב," מזכירה לה אימא.

"בלוודרה זו לא עיירה לרווקות," אני מסכימה איתה.

"בדיוק. וחורף מזה, אני הרי לא אישאר כאן לנצח. ברגע שיהיה לי מספיק כסף אני נוסעת ללונדון. אם אצטרך לחפש את אהבת חיי, בעיר של תשעה מיליון תושבים יש לי סיכויים הרבה יותר גדולים למצוא אותה. כל אדם בריא בנפשו עוזב את המקום הזה ברגע שהיה יכול..."

"אהה, אהה." אני מוחה.

"היא מתכוונת כל אלה שלא הפכו להורים בגיל ההתבגרות, יקירתי," זוהי עקיצתה של דונטלה.

"ובכל מקרה, בזמן שאני ממתינה לדרך המילוט שלי, אני לא מבינה למה אני צריכה להצטרף למנזר."

"תני לנו לראות את התמונה שוב," אומרת דונטלה.

אנחנו רוכנות כולנו מעל הטלפון הנייד של ג'אדה כדי לבחון מחדש את היצירה חסרת הפרופורציות ההיא של אימא אדמה.

"אלוהים אדירים!" קוראת אימא, "לדעתכם, כשהוא משתמש בכלי הזה, יש לו מספיק דם גם בשביל תפקוד מוחי או שהוא מתעלף?"

"הוא מוצא בכלל תחתונים מספיק גדולים לזה?"

"אולי הוא תופר אותם בהזמנה..."

טוק, טוק, טוק.

אנחנו קופצות בבהלה למשמע הדפיקה בדלת המטבח. "מי זה בשעה הזאת?" רוטנת אימא שלנו, וניגשת לפתוח.

"נו?" שואלת ג'לילולה, חובקת את זרועה של בתה רג'ינה, ונכנסת בלי לטרוח אפילו לומר ערב טוב.

"אלוהים," ממלמלת דונטלה בארשת הסנוכית שלה. "אם הייתי יודעת, הייתי מוסיפה לחליטה כוס ליקר כפולה."

"נו מה?" משיבה אימא בגסות. היחסים בינה ובין ג'לילולה לא בדיוק חמימים, היריבות שלהן במטבח היא בגדר אגדה.

"הוא הגיע?"

"מי?"

"מה זאת אומרת מי?" מתעקשת ג'לילולה בקולה המאנפף.

"האחיין של ריקזולי הזקן!"

"לא ראינו פה אף אחד," אומרת אימא שלי בקצרה ומחוזה להן ללכת לדרכון.

"כמה חבל!" קוראת ג'לילולה ומתעלמת מהזמנתה של אימי לצאת מהמטבח. היא עורכת סיבוב ביקורת במטבח, בזמן שרג'ינה משפילה את מבטה אל הטארט שהיא מחזיקה בידה, באכזבה.

"הכנת ריבת משמשים?" שואלת ג'לילולה בחקרנות, ומחוזה בידה אל שורת הצנצנות המהבילות הערוכות על השיש.

אימא נושפת אוויר בעצבנות. "כמו מה זה נראה לך?"

"או, חיכית יותר מדי!" מבקרת אותה מייד ג'לילולה. "הם היו טובים בשבוע שעבר."

"אנחנו הכנו ריבה כבר ביום שבת וכבר השתמשתי בה לטארט, מוסיפה רג'ינה בנימה האופיינית לה של הילדה הכי חכמה בכיתה. "הפעם זכרת להשתמש בסוכר במקום במלח?" שואלת אותה דונטלה, בעוקצנות. בשנה שעברה, בחג הפטרונו, היא הפכה את הקרביים לחצי מתושבי הכפר.

"על מה דיברתם?" שואלת ג'לילולה, ומתחמקת מהעקיצה.

"סוסים," אנחנו מזדרזות לומר.

ג'לילולה מושכת בכתפה, בחוסר עניין. אילו היא רק הייתה יודעת... "נקווה שצ'ארלס יגיע בזמן לסאגרה של הסקיאצ'אטה. אנחנו צריכים לבקש מהוועדה האזורית לצרף אותו לחבר המושבעים בתור שופט כבוד."

יריד הסקיאצ'אטה הוא תחרות שלא חסרות בה בעיות. חבלה בהתפחות הבצק, גניבת מצרכים, תנורים מקולקלים...

עד לפני חמש שנים, היו מכינים את הסקיאצ'אטה בבית ומביאים אותה אל חבר השופטים, מוכנה לטעימות, אבל ג'לילולה האשימה את אימא שהביאה סקיאצ'אטה שקנתה אצל האופה, שלדעתה הייתה מושלמת מדי בשביל להיות תוצרת בית, ומאז כל ההכנה מתרחשת בפיאצטה של בולוודרה. למורת רוחה הגדולה של ג'לילולה, אימא זכתה גם בשנה שלאחר מכן, והוכיחה למעשה שהסקיאצ'אטה שלה היא הסקיאצ'אטה הטובה ביותר.

"אה, הוא בא לכאן ככוונה," אומרת ג'אדה בציניות, "אני מוכנה להתערב שהוא לא יכול לחכות כבר."

"גברים אוהבים נשים שיודעות להכין אוכל," משיבה ג'לילולה. "מה את בכלל יודעת, זולה שכמוך, על המטבח! ועם הציפורניים האלה! את אפילו לא יודעת לקלף תפוחי אדמה."

"אז יש לי מזל, כי לא אכפת לי מקילוף תפוחי אדמה," היא עונה, ואני מוחאת לה כפיים בתוך תוכי.

טוק, טוק, טוק.

שוב דופקים בדלת. ג'לילולה ובתה מזדקפות כולן, אבל כשאמא

פותחת את הדלת מופיעה בפתח אנג'לה עם הבת שלה שרה, ומגש סוסטיס קטנים עם ממרח כבד, הפנים שלהן מתעוותות בעווית של אכזבה.

"הוא הגיע?" שואלת אנג'לה בציפייה.

"לא." משיבה דונטלה בקצרה.

"הו, חשבנו שבשעה הזאת הוא כבר יהיה כאן. ואנוצ'י והוא היו אמורים להגיע הערב."

"עוד לא ראינו אף אחד," חוזרת אימא.

גם אנג'לה ושרה נכנסות, ומחליפות מבט מלא עוינות עם ג'יליולה ובתה. "אה, גם אתן כאן."

"בדיוק כמוכן." משיבה ג'יליולה.

"איזו אווירה נינוחה ומקסימה," היא מעירה באירוניה, "מישהו רוצה אולי תה קמומיל? כדור שינה? ברומיד אולי?"

"יש לך אולי דבק?" שואלת ג'יליולה, "כדי שנוכל לסגור את הפה של אנג'לה אחת ולתמיד."

"למי את רוצה לסגור את הפה, את?" מוחה השנייה.

"שמעת אותי טוב מאוד. אני יודעת שאת אומרת לכולם שאני קמצנית, נעל בית זקנה שכמותך, זה מה שאת."

"אבל זאת האמת. ביקשת ממני בחזרה את הגליל שעליו מגלגלים קנלוני, וכשאמרתי לך שזרקתי אותו, כעסת ורצית שאקנה לך אחד חדש." אומרת אנג'לה.

"אה, אני נתתי לך קנלוני ואני זאת הקמצנית!"

"נו בואי נראה, הכנת אותם עם הביצים של התרנגולות שלי, שאני נתתי לך."

"את לא נתת לי כלום!" משיבה ג'יליולה, זועמת יותר ויותר.

"נתת לי אותן כי היו לך יותר מדי ואחרת היית צריכה לזרוק אותן!" דונטלה קמה מהשולחן עם ספל החליטה בידה. "אני חושבת

שאחרי הכול אני עדיין יכולה לחזק קצת את החליטה הזאת."

טוק, טוק, טוק.

הפעם עומדות בפתח, פיורלה ופאולה, עם הקנטוצ'יני המפורסמים שלהן מבטון יצוק.

הן לא מספיקות לפתוח את הפה שלהן ואימא מייד קוטעת את ההתלהבות שלהן. "לא, צ'ארלס לא פה, הוא עדיין לא הגיע. לא שמענו ממנו כלום."

מעבר לאכזבה, ברגע שפיורלה מבחינה גם באנג'לה וג'לילולה, היא שולחת לעברי מבט כאילו אומרת, "ואני נתתי לך עשרה אירו כדי שתתקשרי אליי ראשונה."

בכלוודרה שוב פרצה קדחת המרוץ לנישואים ואני לא אופתע אם בעשרים וארבע השעות האחרונות, נגמרו בדוכן העיתונים כל העותקים של מגזין "הכלה היפה".

האוויר בחדר רווי אסטרוגנים. בנות במרדף אחר חתן, אימהות בתחרות, ואנחנו – אלמנה רוטנת, רווקה זקנה חמוצת פנים, אימא חדהורית ומופקרת – רביעיית האסונות – עומדות וצופות במרחץ הדמים.

בטוק, טוק, טוק הרביעי, אימא, מותשת, תופסת את המערוך במחווה של איום. "עכשיו אני אטפל בזה."

בפתח הדלת, לתדהמתנו במקום זוג האימא-בת המאה במספר, מופיע ואנוצ'י, הנוטריון. "אני לא חמוש," הוא מתגונן בפני אימא, ומרים את ידיו באוויר.

"הו, ואנוצ'י, סוף-סוף. יש לנו פה את קרקס די טוניי, כן. בוא לאלף את הנמרות האלה, כי אנחנו כבר לא מצליחות." הוא נכנס בביישנות, בארשת של מי שהיה רוצה להיות במקום אחר. "ערב טוב לכולן."

אימהות ובנות מסתערות עליו במטר של שאלות: "איפה צ'ארלס?", "אתה תציג לנו אותו הערב?", "כבר אכלת?"

ואנוצ'י מגרד בראשו, במצוקה. "כן, אני למעשה באתי להודיע לגברת דונטלה ואליוזה על העובדה שצ'ארלס החליט לוותר על הירושה."

במטבח משתררת דממה מבעיתה. רק ג'לילולה, אחרי שניות אחדות של תדהמה, מעיזה לפתוח את פיה. "אז הוא לא בא איתך?" "הוא נשאר בלונדון והחליט למסור את האחוזות לבני המשפחה הקרובים."

"ידעתי!" רוטנת אימא. "ריקזולי הבורים האלה מפונטה-סייבה! אבל עם השער השבור, דוד המים, המוסך, הארובה הסתומה, הם צריכים להוציא כמה לירות, אחרת הם יורישו הכול פה רק לחזירים!" פרקטית יותר, כיאה לאם בית, היא לא חושבת על החלומות המנופצים המעוטרים פרחי תפוז של הנערות הנוכחות בחדר, שעכשיו מעקמות את פרצופן עד לרצפה.

"אני מצטער. בתוך כמה ימים אני אמור לקבל את כתב הוויתור הרשמי שלו. עכשיו, אני הולך. לילה טוב."

אבל התקוות שלו לחמוק בשקט נגוזו על ידי שיירת האימהות שהולכות אחריו החוצה, וממטירות עליו שאלות למה ואיך צ'ארלס לא הסכים.

אימא, ג'אדה, דונטלה ואני נשארות לבסוף לבדנו, בשלוות הבית המחודשת, אבל במקום תחושת שלווה, אני מרגישה כמו דקירה בחזה. ברגע שנודע לי על חזרתו האפשרית של צ'ארלס, המחשבות שלי מייד נדרדו אל מייקל, החבר הכי טוב שלו. הוא ואחיו הבכור, ג'ורג' היו מגיעים לכאן תמיד עם משפחת בינגלי, בקיץ, ומייקל ואני היינו קשורים מאוד. הייתה לנו אותה נטייה להסתבך בצרות, מאחר שלא היינו מסוגלים לשבת במקום, ותמיד היינו במרדף אחרי הרפתקה חדשה, והיינו גוררים למסעות שלנו את קרלטו המסכן.

ככל שזו עשוי להיראות מטופש – מאחר שחלפו חמש-עשרה שנה – מצאתי את עצמי חושבת שעם צ'ארלס גם מייקל עשוי להגיע, בדיוק כמו פעם.

מייקל

שבועיים לאחר מכן

מה שחשבתי לחריג, הפך עכשיו לנורמה, צלצול הטלפון מעיר אותי וקולה של פני, העוזרת שלי, תולש אותי מהשינה עם "אתה מאחר, שוב" יבש וקר.

אני מזנק מהמיטה כשאני מקלל את עצמי על חוסר היכולת שלי לשמוע את השעון המעורר. בעצם, את השעונים המעוררים, כל הארבעה.

הקפה המחוזק משלוש קפסולות שאני גומע לא משפיע עליי, וכך לפני שאני יוצא, אני תוחב בזריזות למכונה קפסולה רביעית של תערובת חזקה במיוחד ומרוכזת במיוחד, בזמן שאני מכפתר את החולצה.

ללא סידור הזקן ובלי עניבה היום, על צג הנייד שלי מופיעות שש הודעות מסקסטון, האחרונה שבהן כתובה בלקוניות, אנחנו מחכים לך. הנסיעה במונית לכיכר גרוסוונור במרילבון, אף על פי שהיא קצרה, רק מוסיפה עצבנות לחיפזון שלי.

"סקסטון התחיל את הישיבה עם הברדפורדים בלעדיך", מודיעה לי פני עם הגיעי למשרד. "הם נמצאים בחדר וינדזור."

מושלם, בקצה השני של הבניין. אני סב על עקבותיי לכיוון הנגדי, אבל היא מושכת בז'קט שלי ועוצרת אותי. "עניבה. בושם. אתה מגעיל." היא מצווה עליי, ומעבירה לי את עניבת המשי של דרייק שאני מחזיק במשרד ואני קושר אותה סביב צווארי, בזמן שהיא מתזזה עליי את האו דה גרלן שלה.

"אבל זה של אישה." אני מוחה.

"אתה תשרוד. לך."

אני מתפרץ אל חדר וינזדור ומבהיל את הנוכחים המכונסים סביב שולחן המהגוני הבוהק. האחים ברדפורד מבולבלים, ואילו סקסטון נראה כמי שרוצה להרוג אותי.

"סליחה, התנועה הייתה פשוט כאוטית הבוקר," אני מצטדק.

"אין בעיה, דארסי," משיב המבוגר מבין הברדפורדים. "סיימנו כמעט. לורנס הבהיר את כל הספקות שהיו לי לגבי הצעות ההשקעה כדי לגוון את תיק ההשקעות שלנו."

אה, הם כבר סיימו. גם אם אני אשם באיחור שלי, מעצבן אותי שלא הצגתי את ההצעות שלי. "אם עוד יש לכם ספקות, אל תהססו להתקשר אליי," אני עונה להם ומפגין את מלוא האדיבות שלי.

הם נפרדים מאיתנו בלחיצת יד והולכים לדרכם. לפני שאני מספיק לעזוב את החדר, סקסטון מקפיא אותי במקום. "שב, מייקל. אנחנו צריכים לדבר."

אני מציית, ומעמיד פנים שאין שום בעיה בעולם. "דבר."

"זה לא בסדר."

"נראה לי שברדפורד היו מרוצים מתוכנית ההשקעות שלי," אני מבלף.

"אתה חכם מכדי לא להבין על מה אני מדבר." סקסטון מתיישב מולי. "אבל אם אתה ממש רוצה לעשה לך רשימה: בתדריך ביום שישי נרדמת."

"שקעתי במחשבות."

"ישנת, מייקל."

"אוקיי," אני מודה. אני מציב לעצמי זמני עבודה שאני מתקשה לעמוד בהם והעייפות מתחילה לתת את אותותיה ולהסב נזקים. אבל לא חשבתי עד כדי כך.

"בישיבה עם HSBC הצגת את הטיוטה הלא מתוקנת של המצגת שסיכמנו עליה."

"אבל הסתדרתי עם זה מצוין," אני מתגונן.

הוא שולח לעברי מבט מקפיא. "תפסיק כבר לענות לי, אתה מעצבן אותי."

אני מרים ידיים כאות לכניעה, והוא ממשיך בנאום התוכחה שלו. "השבוע הזה נעדרת משתי פגישות ו... כמה זמן עבר מאז שהתגלחת?" "אני נותן לעור שלי לנוח."

"תעשה את זה בסופי שבוע."

"טוב, אני מודע לזה שהמצגות שלי חטפו מכה קלילה לאחרונה, אבל החוש שלי לעסקים נותר ללא פגע."

"אתה הכי טוב שיש, מייקל, אתה אפילו יותר מוכשר מאח שלך – שינוח על משכבו בשלום – אבל אם אתה לא במיטבך, אתה לא מועיל לי בכלום."

עם אזכורו של אחי, אני מהדק את הלסת, ברוגז. כל העולם חושב שלהשוות אותי אליו זאת מחמאה, אבל אף אחד לא קולט שבשבילי זה העלבון הכי גדול.

"אתה רוצה להיפטר ממני?" אני שואל אותו ישירות.

"בחיים לא, אנחנו שותפים שווים, אבל ככה אנחנו לא יכולים להמשיך." סקסטון קם, תוחב את ידיו לכיסים ומתחיל להתהלך סביב השולחן. "אני קשיש, אני רוצה ליהנות מהזקנה שלי, הנכדים שלי והכסף שלי. אני לא אמור להגיד לך את זה אבל אני חושב שזה הזמן הכי טוב שתדע, כשאעזוב, אני מתכוון למסור לך את כל המניות שלי בחברה, אתה תהיה הבעלים היחידים."

הלסת שלי כמעט נשמטת מרוב תדהמה. "אתה רציני? סקס, אני לא יודע איך להודות לך, אני..."

"אבל לא במצב הזה," הוא קוטע אותי מייד, רציני.

"איזה מצב?"

"אתה מכור לעבודה, אבל אתה לא מצליח לעמוד בלחץ העל-אנושי שהעמסת על עצמך. אתה כל כך אובססיבי כלפי החברה, כלפי העסקים, שאתה אפילו לא מבין מה אתה עושה יותר. אתה עובד בערב, אתה עובד בסופי שבוע, אתה עובד בזמן שאתה אוכל, אתה עובד בזמן שאתה ישן..."

"ובגלל זה אני כזה מצוין!" אני מוחה.

"לא, בגלל זה אתה מותש! אתה לא מסוגל לשאת את כל המשקל הזה לבר, אם לא תתחיל לקחת את עצמך בידיים אני אתחיל לפקוח את העיניים ולהסתכל סביב, ואמצא לי מישהו אחר למסור לו את המניות שלי."

"אתה מאיים עליי?"

"בכלל לא, אני רוצה לעודד אותך לטפל בעצמך. אתה יכול להיות הבן שלי, אלוהים יודע אם אתה לא מחשיב את עצמך ככזה, אבל אם אתה לא מבין את מה שאני אומר לך, אתה מאלץ אותי לקבל החלטות במקומך."

"אם אתה לא רוצה לגרש אותי, אז על מה חשבת?"

סקס מפסיק להתהלך ונעצר מולי. "לתת לך חופשה."

מה? "לא הבנתי." אני אומר.

"כמה זמן לא התנתקת מהעבודה? מתי הייתה החופשה האחרונה

שלך?"

"אני חושב שלפני כמה חודשים," אני משער. אני תמיד מבטיח לעצמי לקחת הפסקה אבל אז בכל פעם מופיעה באופק עסקה מעניינת או לקוח חדש שצריך לטפל בו ואני דוחה את זה.

"זה היה לפני ארבע שנים," הוא אומר, "בדקתי עם משאבי אנוש

הבוקר."

"איך הזמן טס כשנהנים." אני אומר בסרקסטיות.

"אתה חושב שאתה בלתי מנוצח, בגיל שלך גם אני חשבתי ככה.

אבל יש לי חדרשות רעות בשבילך, גם אתה אנושי כמו כולם, וכמו

כולם אתה זקוק למנוחה."

"אתה מכריח אותי לצאת לחופשה?"

"אני רוצה אותך מפקס במאה אחוזים, עכשיו אתה נותן רק חצי

מתשומת הלב שלך, אתה ישנוני ולא מדויק. הסחת דעת אחת, כאן,

יכולה לעלות ללקוחות שלנו מיליוני שטרלינג וזה גם מסכן את

המוניטין שלנו. זאת האחריות שלי להבטיח לעצמי שהעסק לא חשוף

לסיכונים כאלה."

תחושת האבהות הזאת מתחילה להעיק עליי. "אתה לא קצת מגזים

בגלל איחור אחד, סקסטון?"

"יכול להיות, אבל בגיל שישים אני יודע לזהות בעיה כשאני רואה אותה, ואתה עכשיו פצצה מתקתקת. מהיום אתה יוצא לחופש של חודש ימים, וזאת פקודה, מייקל".
 "אני יכול להתנגד?" אני שואל.
 "לא."

אני מרכין את מבטי, אל משטח העץ של השולחן, בהכנעה. "אני מסכים כי אין לי ברירה, לא כי אני רוצה."
 "כשאצא לגמלאות, אני אמסור לידך את המניות שלי, לא מפני שאני רוצה, אלא מפני שאתה ראוי לזה."
 "ואיך אני יכול להיות ראוי להן אם אתה מחזיק אותי מחוץ למשרד? זה כל כך משפיל..."
 "תפסיק כבר להתנהג כמו גאוותן פצוע כמו שאתה עושה בדרך כלל, ותהיה חכם להודות שאתה לא במיטבך כרגע. אתה לא מבין את זה, אבל תאמין לי, אני עוזר לך. שלח אליי את היומן שלך ולך הביתה."

"באיזה מובן חופשה בכפייה?" שואל אותי צ'ארלס, בזמן שאנחנו אוכלים צוהריים ב"נובו" מול צלחת סושי. "אתה מקטר? אני יכול לקחת אותה במקומך! הדבר הכי דומה לחופשה שיש לי בתוכנית זו נסיעת עבודה ללקוחות במילאנו, מחרתיים, עם קולקציית הדוגמאות לסתיו-חורף של השנה הבאה."
 "סקסטון אומר שאני מותש." איזה מעצבן, רק מלחשוב על זה עולה לי לחץ הדם. "לא, אני אומר, אני נראה לך מותש?"
 "לא, לא." הוא עונה בחיוך סרקסטי.
 "ואתה לעומת זאת, מה החלטת לעשות עם הירושה?" אני שואל אותו. אף על פי שהוא ביקש ממני עצה, לא אמרתי מה דעתי והשארתי את ההחלטה בידי.
 "אני מוותר. כמה שזה מצער אותי, הטעוניהם נגד עולים על הטעוניהם בעד."

זה היה צפוי: אם צ'ארלס לא כלל בית בטוסקנה בעתיד שהוא תכנן לעצמו, הוא לא הטיפוס שיוכל לארגן מחדש את תוכניותיו. "נראה לי הגיוני... רק רגע." המחשבות שלי עוצרות בחריקת בלמים בזמן שעולה בראשי אפשרות שלא חשבנו עליה. או יותר נכון, העובדה שצ'ארלס לא חשב עליה נראית לי כדבר נורמלי, אין לו עין להשקעות, אבל זה שאני לא חשבתי על כך, זה פשוט מביש. אולי סקסטון צודק, ואני באמת מותש.

"מה קרה?" הוא שואל אותי בפה מלא.

"כבר שלחת את כתב הוויתור הרשמי?"

"חתמתי עליו, אבל אני עדיין צריך לשלוח אותו," הוא עונה תוך כדי לעיסה.

"אל תעשה את זה," אני אומר לו בטון חרמשימי.

"למה?"

"כי אתה צריך לקבל את הירושה."

"לקבל אותה?!" שואל אותי צ'ארלס בטון מופתע, אחרי שבלע

את הביס. "אבל הרגע אמרתי לך שיש יותר סיבות נגד מאשר בעד."

"תקבל אותה ואחר כך תמכור את האחווה למרבה במחיר." אני

אומר, לוקח את הניגירי ומכוון אותו לעברו כמו נשק. "תקשיב לי,

למה להעניק את הבעלות לבני משפחה שאתה אפילו לא מכיר? עם

הרווח שתעשה תוכל לקנות לך וילה יפה בפרימרוז היל, ושם לגדל

את המשפחה היקרה העתידית שלך. וקרולין, עם החלק שלה, תוכל

לקנות לעצמה את עליית הגג בנים וכך תוכל סוף-סוף להיפטר ממנה."

"למען האמת, יש בזה היגיון," הוא מסכם. "אבל מכירה היא גם

טרחה שאני לא רוצה להיקלע אליה. למצוא סוכנות תיווך, לקוחות

שמציעים הצעות ואחר כך נעלמים, חודשים של המתנה, משא ומתן

אינסופי..."

"לסקסטון ודארסי יש מלא לקוחות פוטנציאליים לאחווה בחבל

קיאנטי."

"ברצינות?" הוא שואל אותי בהקלה.

"ברצינות. תן לי לטפל בזה ואני אמצא בשבילך את הפתרון הכי

מהיר והכי משתלם."

"אם ככה אני נותן לך יד חופשית, מייקל. אתה יודע שאני מוכן להפקיד בידיך את החיים שלי."

"הדבר היחיד שאני מבקש ממך לעשות בשבילי זה לבדוק את תקנות הבנייה, כדי להבין איזה פוטנציאל יש לנכס ולמה אפשר להפוך אותו."

"אני? אני מתעסק בברים, לא בהשקעות גדולות."

"אתה תהיה באיטליה בשבוע הבא, לא? תאריך את השהות ותיסע גם לטוסקנה."

"בוא גם אתה! יש לך חודש חופש, תבלה אותנו באחוזה ותנצל את הזמן כדי לסגור את העסקה. אם זה נכון שאתה יכול למצוא לי רוכש בין הלקוחות של החברה שלכם, תחשוב איזה רושם תעשה כשתחזור." "למען האמת..." אני רוצה למחות אבל ההצעה שלו מפתה. יש סיבה טובה וזה לא שחסר לי זמן.

"אל תגיד לא, מייקל, אתה יודע שאני צודק. מה זה כבר בשבילך? הכול ייגמר לפני שבכלל תשים לב. אתה תמיד צוחק עליי ועל ההרגלים שלי, אבל גם אתה כזה, בלתי אפשרי לתלוש אותך מהשגרה שלך. 'אתה נוסע, אתה רואה, ואתה מוכר'. סוף הסיפור."

בדיוק. מה כבר יכול להיות? אני אסע, אני אראה, ואני אמכור. סוף הסיפור.

פרק 4 אליזה

השמש כמעט שוקעת כשמכונית אדומה מגיעה במהירות שיא וכמעט דורסת אותי.

זוג בגיל העמידה יוצא מהמכונית לאחר שחנה בקצה השביל, על הבגוניות האהובות של אימא, שכבר עומדת שם ומסתכלת עליהם במבט רושף.

"באנו לתבוע את זכותנו על האחווה," הוא מודיע ומוריד את משקפי השמש כמו איזה אליל. "אני פרדיננדו ארמרולי ריקזולי וזאת אשתי. אתן המשרתות, אני מניח."

ריקזולי המפורסמים מפונטה-סייבה.

דונטלה, אימא ואני, עומדות תחת האכסדרה, ובוהות בהם, מאובנות. כן, אנחנו אומנם עובדות באחוזה, אבל משרתות זה לא המונח המתאים ביותר להשתמש בו, כדי לעורר אמפתיה. לא קנו אותנו בשוק.

"ברוכים הבאים ללה ג'וג'ולה," מברכת אותם באופן מעושה דונטלה, שמעדיפה להגדיר את עצמה כאם הבית.

"פרדי, הווילה קטנה יותר מהתמונות או שאני טועה?" שואלת האישה, בשפתיים מעוקלות לאות סלידה. "חשבתי שזה ארמון אצולה." "אני יכולה להבטיח לך, אני מנקה כל סנטימטר פה, היא לא קטנה בכלל," עונה אימא.

"ומי גברתי?" שואלת האישה ובוחנת אותה מכף רגל ועד ראש.

"מריאנה מונטלאוני, טבחית, בת לווייה וסגנית אם הבית."

"טוב מאוד. שמי גרציאנה ארמרולי ריקזולי, אבל כולם קוראים

לי גרציאלה."

"מגרבץ לה..." אני ממלמלת, אבל דונטלה שומעת אותי ותוקעת מרפק בצלעותיי.

"לאט-לאט, מתקונת." היא לוחשת לי.

גרציאנה מושיטה לנו את ידה כשגב כף היד פונה מעלה, "ובכן?" היא שואלת, קצרת רוח.

"ובכן, מה?" חוזרת דונטלה.

"אני רזונת, לא נהוג יותר לנשק את היד?" גרציאנה, נחרדת, פונה אל בעלה. "פרדי! הן לא מנשקות את היד!"
 "הנשים לא מנשקות את היד לנשים אחרות," אומרת לה דונטלה, מומחית הגינונים.

"קידה? הרכנת ראש?" הוא שואל.

"מעולם לא קדנו בפני הרוזן ריקזולי," אני מבהירה. "ובכל מקרה, התואר פג עם מותו של אומברטו, מאחר שלא היו לו יורשים ישירים."
 "מה?" הבשורה לא מוצאת חן כלל וכלל בעיני גרציאנה. "פרדי, אתה מוכרח להתערב! אני כבר הזמנתי כרטיסי ביקור ונייר מכתבים עם כותרת. כתוב לראש הממשלה. בעצם לא, לנשיא הרפובליקה!"
 "אל תעצרי את הנשימה, בזמן שתמתיני לתשובה," אני אומרת לה. גרציאנה מושכת את ידה בבזז. "יש פה הרבה מאוד עבודה, בייחוד בענייני נימוסים," היא אומרת, ומשליכה את הסיגריה על המדרכה, מועכת אותה עם העקב הרצחני שלה.

לה ג'וג'ולה לא שלי, אין לי זכויות קניין עליה, אבל גדלתי כאן וחוסר הכבוד הזה של ארמולי כבר מתחיל לעורר בי שנאה. למשל, הייתי רוצה להכריח אותה להרים את הבדל ההוא עם הלשון שלה.
 "ובכן?" הוא אומר בגסות, ומוחא כף כאילו היינו כלבים. "אתן תראו לנו את הבית או לא?"

דונטלה בוחנת אותם בעיניה הקפואות, "בואו אחריי."
 אימא ואני משתרכות בקצה השיירה, כמה צעדים מאחוריהם.
 "אם אלה הבעלים החדשים, אני מתפטרת," היא ממלמלת. "אני מתפטרת."

"ולמה לבזבז הזדמנות מצוינת לירוק לתוך הצלחות שלהם?"
 "בדיוק יש לי מרק על האש."

דונטלה מובילה את הדרך אל הטרקלין. "זהו אולם קבלת הפנים, מאחורי הדלת הזו נמצא הטרקלין הפרטי."
 "איזו מכוערת התמונה ההיא," אומרת גרציאנה ומצביעה על מושא סלידתה התלוי מעל האח.
 "זה שאגאל." אומרת לה דונטלה, ברוגז.
 גרציאנה מקמטת את מצחה. "מי?"

"מארק שאגאל." חוזרת אם הבית שלנו, יותר ויותר קרובה להתפוצץ. "היה לי הכבוד להכיר את המאסטרו ב-78', בסן פול דה ואנס, בזמן ירח הדבש שלי."

"טוב, אז שיבוא לקחת אותה בחזרה, היא ממש לא משתלבת שם. אני מאמינה שבטרקלין הייצוגי צריך להיות דיוקן שלנו, הרוזנים ארמורלי ריקזולי. אולי במקום השטיחים הישנים האלה אפשר לפרוש עור של נמר."

בלי להיות מופתע כלל, פרדי מהנהן, "יקירתי, יש לך טעם משובח, כמו תמיד."

דונטלה נאנחת, בניסיון לשמור על שליטה. "אם אתם רוצים לעלות לקומה העליונה, אני אראה לכם את חדר הפטרון."
 "אני מעדיף לרדת למטה, אני רוצה לראות את היקבים האגדיים של האחוזת."

"אני אחראית על היקבים," אני אומרת. היקבים הם המקדש שלי, המחשבה לתת לשוכני המערות האלה להיכנס מטרידה אותי לא מעט. אני יכולה לכבות את האור במדרגות, לדחוף אותם למטה ולהניח לזה להיראות כמו תאונה...

"אה, אישה," הוא פוסק בארשת ספקנית.
 "איזו הבחנה," אני לא מצליחה להתאפק מלהשיב.
 הוא לא קולט את הסרקסטיות, "את מבינה, ביינות?"
 "יש לי רק תואר במדעי החקלאות, והתמחות בייננות." אני עונה,
 "שום דבר רציני."

"אה, לימודים!" הוא קורא בקול מתגרה. "לא לומדים על היין מהספרים, צריך לצאת למסעות, ואני, אם תרשי לי, ראיתי עולם. יש לי הרבה מה ללמד אותך. לווי אותי ליקב."

אני מפלסת דרך בזמן שהוא ממשיך לקשקש עד כמה הוא מומחה בטעימת יין, בזמן שאני מתפללת לאלוהים שיהפוך אותי לחירשת באופן זמני.

"בבקשה," אני אומרת ופותחת את הדלת הכבדה העשויה עץ וברזל.

"מממ," ממלמל פרדי ובוחר את האפלולית, עם העששיות שמאירות בקושי את שורות הבקבוקים. "זה הכול?"
 "יש כאן מאות יינות," אני עונה בהשתוממות. "יש לנו מותגים מובחרים ביותר." אני ניגשת אל אחד המעמדים ושולפת בקבוק השווה למעלה מאלף אירו. "האמרונה הזה מוואלפוליצ'לה הוא אחד הקשים ביותר להשגה. וגם הברולו ריזרבה הזה."
 "כן, אבל איפה השמפניות?"
 "שמפניות?" אני שואלת.

"איזה מין אוסף זה בלי שמפניות?"

אני עוברת לצד השני של היקב, מרוגזת מהבורות שלו. "אם אנחנו רוצים לעבור לבקבוקים הצרפתיים, יש לנו כאן רומנה-קונטי מובחרים ביותר. בין היינות הלבנים, הרוזן העריך מאוד את יינות סוטרן שארו ד'איקס." אבל המותגים שאני מציינת ושברך כלל מכניסים לאקסטזה כל מבין ביינות, לא עושים עליו כל רושם.

"שום דום פריניאון? שום קריסטל?"

אני יכולה להתחיל במסע תעמולה אבל אני מעדיפה לשחק בצורה אסטרטגית ולעשות לו תעלול. "אני יכולה לתת לך לטעום יין מחבית שתמורתה הרוזן שילם כמעט חצי מיליון במכירה פומבית בסותבי'ס. זה היה קרב עד טיפת הדם האחרונה עם אמיר מערב הסעודית, אבל בסוף אנחנו ניצחנו."

למשמע המילים "חצי מיליון" ו"אמיר סעודי", פרדי זוקף את אוזניו, "מעניין."

"תמתין כאן, אני אגש להביא אותו מהכספת."

למשמע המילה כספת, אני חושבת שהוא עומד להתעלף. כמוכן שאין לנו שום כספת ביקב, ובטח לא של יינות שנקנו במכירה פומבית. אני נכנסת אל המזווה, לוקחת את יין הקרטון שעולה שישים

סנט שבו אימא משתמשת לבישול, ומוזגת אותו במשפך לתוך אחד הבקבוקים הריקים שנועדו ליינות התיירוש.

אני תוחבת את אצבעי בין שפתיי ומחקה צליל עוצמתי של פקיקת פקק, ולאחר מכן אני יוצאת מהמזווה עם בקבוק פתוח ביד אחת ופקק שעם ביד השנייה שאותו אני מעמידה פנים שאני מרחרכת. "זה-זה?" הוא שואל אותי באקסטזה.

"כן", אני מאשרת, ומניחה אותו בתיאטרליות על החבית. "זה קרטן קאס קולייה, משנת 1868 שהיה שייך לקיסר נפוליאון השלישי, אחד משישה בקבוקים שנמצאו במרתפי הלובר. אתה רואה איך התווית דהויה?" כן, היא דהויה, אבל מפני שהבקבוק הזה נשטף, מולא, רוקן, ושוב נשטף עשרות פעמים. "תנאי לחות מושלמים לשימור."

"יין של בני מלוכה. עכשיו את מדברת," הוא מתמוגג בלי לשים לב אפילו שקראתי לו קרטן קאס קולייה, טמבל מבלבל ביצים.

אני מוזגת גביע ועושה לו הצגה שלמה. "יש לו ארומה מורכבת מאוד, טעם מיוחד לחיכים ספורים..."

אבל פרדי, שנטרף מהרעיון לטעום יין שהיה שייך למשפחת המלוכה, תולש אותו מירי. "תני לי את הכוס."

"ברשותך, אני אמזוג לך קודם טעימה קטנה, כדי לוודא שהמבנה האורגנולפטי לא נפגם." אני מגישה את גביע היין השני ומעמידה פנים שאני טועמת אותו כיודעת דבר. "נגיעת יער של גרגרי ערער ואורן, ארומה עציית אבל ריחנית," אני יורה מהמותן מטחי מילים, אקראיות בעליל, "גוף מלא, מעט מתוק, עם טעם לוואי מתיישן." וכאן, אילו הוא באמת היה מומחה, הוא היה חושף אותי, מאחר שאני מדברת על התיישנות של יין לבן, שזו למעשה תכונה שנוגעת רק ליינות אדומים.

פרדי טועם לגימה, ואז עוד שתיים. "מצוין." הוא אומר. "הערער מודגש בצורה נמרצת, ארומטית. וכן, ההתיישנות כל כך ... עוצמתית." "אכן," אני מסכימה איתו, ומצחקקת לעצמי. איזה חסר מוח.

שאון סוער מעלינו מושך את תשומת ליבנו. ואנחנו עולים חזרה.

בחלל המרכזי עומדות אימא, דונטלה וגרציאנה ומתווכחות.

"זה לא בא בחשבון," מודיעה דונטלה, בקרירות האופיינית לה.

"לעולם לא ובשום פנים ואופן," פוסקת אימא בזרועות שלובות.
 "על גופתי המתה."

"מה קרה, צ'צ'י?" שואל פרדי את אשתו.
 "המשרתות מסרבות ללבוש מדים עם סינר לבן, כפפות וסרט על הראש."

פרדי מטלטל את ראשו. "איך זה ייתכן?"
 "אני מבשלת, אני מנקה, אני מטפלת בגן הירק, יהיה בלתי אפשרי לבצע את כל הפעולות האלה בלבוש של בובה בחלון ראווה."
 "אילו מין רוזנים נהיה בלי משרתים עם מדים?"
 "אם כן, תצטרכו למצוא צוות אחר." דונטלה לעולם לא תסכים לנטוש את חליפות שאנל שלה ואת שרשרת הפנינים.
 באמצע המריבה על התלבושת, קוטעת אותנו דפיקה חזקה על דלת הכניסה הראשית.

דונטלה, שאין לה כל עניין בדיון, ניגשת לפתוח, כשהיא מתעלמת מגרציאנה שמאיימת בפיטורים מיידים.

על הסף עומד גבר צעיר, לבוש בחליפה כהה ועניבה, שיער אדמוני פרוע במקצת וזוג עיניים תכולות וערניות, הוא מלווה בידי אישה בעלת אותם הצבעים שלו, אך הבעת פניה בהחלט יותר קרירה.
 "ערב טוב לכולם," הוא מברך אותנו באיטלקית המסגירה שנים של חוסר תרגול. ה"ערב טוב" מופנה לכל הנוכחים אבל אני רואה שמבטו משתהה על אחותי, שהגיחה מהמטבח.

"סליחה, מי אתה?" שואלת דונטלה.
 לפני שהוא מספיק לענות, אני מקדימה אותו. "קרלטו!"

לרכישת הספר המלא לחצי כאן